

IX. Inspirace

Už popáté smazal první větu, vůbec netušil, jak začít. Celé dopoledne seděl u stolu a tupě civěl do počítače. Na monitoru na něj drze blikal kurzor a bílý papír mu stále připomínal, že vůbec nic zatím nenapsal. Bolela ho hlava z toho usilovného přemýšlení. Nesnášel tenhle boj s prázdnotou bílého papíru, který by měl zaplnit nějakými úžasnými, originálními myšlenkami. Ale něco napsat musí... Musí přijít v neděli s nějakým kázáním. Je to přece jeho práce. Kreativitu si člověk prostě nevynutí, ale něco v neděli kázat musí. Musí být kreativní, což je to nejhorší. To je jako chtít chytit kočku, která si volně běhá po zahradě. Vždycky bude o krok nebo dva napřed. V lepším případě vám uteče na strom, v horším vás pořádně podrápě. Ze zoufalství se začal modlit, aby mu Bůh dal nějakou inspiraci. Ale zrovna teď se rozhodl, že bude mlčet. Tak díky, Bože! Hlavu měl plnou myšlenek, ale zároveň ji měl úplně zatuhlou. Žádné z myšlenek se nechtělo ven, jako by byly zalité ve vosku.

Pohlédl z okna a všiml si, jak si vitr hraje s trávou na zahradě. V tu ránu byl zase v horách. Dival se do dáli a mezi horskými masivy se znovu cítil tak malý, tak šťastný. Zaplavila ho prostá radost z toho, že žije, že je. Miloval přírodu, miloval hory. Pohlédl na nebe a tam viděl, jak se tak lehce, až neuvěřitelně lehce vznáší jakýsi pták. Nemává křídly, jen se nechá vést

vzdušnými proudy. Jako by jen stál ve větru a zároveň se nechal unášet. Roztáhl taky ruce a ucítil, jak mu vítr protéká mezi prsty. Taky by se chtěl vznášet, taky by se chtěl nechat vést. Jeho duše najednou vzlétla spolu s tím ptákem. Cítil tu svobodu, cítil tu radost. Najednou věděl, že je tam, kde má být.

Ze vzpomínek ho opět probudila bílá stránka na ploše jeho počítače. Hlava se mu uvolnila. Konečné vi, jak má začít své kázání: Mili bratři a milé sestry...

Věřím v Ducha svatého.

Duch svatý je třetí osoba Boží Trojice. Už jste se něco málo dozvěděli o Otci a Synu. Nyní je čas na tu snad nejtajemnější, nejhůře uchopitelnou a pochopitelnou osobu. Duch svatý je nejsilnějším symbolem Boží svobody a nespoutanosti. Ať už si o Bohu myslíme cokoli, ať už ho uzavřeme do šuplíku našich intelektuálních představ nebo emočních prožitků, Duch svatý nám dává jasně najevo, že je to s Bohem vždycky trochu jinak.

Hebrejsky se o Duchu mluví jako o „ruach“, což také lze přeložit jako „dech“ nebo „vítr“. Duch se při stvoření vznáší nad pradávými vodami, dechem oživuje Hospodin mrtvou hlínu. Zkuste si někdy jen tak sednout a dýchat, všimát si každého nádechu a výdechu. Uvědomit si, že díky tomuhle žijete! A to není málo. Takto se můžete otevřít Boží přítomnosti, která vás naplní klidem a pokojem, po kterém tak často toužíme v našem hlučném a roztržštěném světě.

**S Duchem svatým se pojí prožitek smyslu –
vím, že jsem tam, kde mám být.**

Pocit hluboce zakořeněné jistoty. Vědomí, že tu nejsem jen náhodou, ale že na tomto světě mám své místo a úkol, který mám naplnit. Je to skoro až mystický zážitek, který ze své podstaty nejde popsat. Lze ho jen zažít. Takové okamžiky se nedějí každý den, ale když přijdou, promění vás a pamatujete si je po celý život.

Ježíš Ducha svatého popisuje také jako vítr, který vane, kam chce. A stejně jako vítr se nedá poznat, dokud něčím nebo někým nepohne. Někdy vane jako osvěžující vánek, jindy je to uragán, který boří všechny naše vysněné plány. Duch však nejen boří, ale i tvoří. Duch svatý je duchem kreativity.

VĚŘÍM TOMU, ŽE SKRZE NĚJ ČASTO LIDEM PŘICHÁZEJÍ NÁPADY: NA-PADAJÍ NA NÁS. NEJSOU Z NAŠÍ HLAVY. MUSÍ BÝT ODJINUD, PROTOŽE SAMI BYSTE NA NĚCO PODOBNÉHO URČITĚ NEPŘÍŠLI.

Touto kreativitou se snad nejvíce podobáme Bohu Stvořiteli, Bohu Tvořiteli. Ten dal za úkol Adamovi, aby pojmenoval všechna zvířata v rajske zahradě. V tomto příběhu můžeme vyčíst, že Bůh chce, abychom s ním spolupracovali. Svěřuje nám velkou moc tvoření a je na nás, jestli ji využijeme k dobrému. Duch svatý přináší inspiraci. Opět je to krásné latinské slovo IN-SPIRARE, nechat se inspirovat: v-dechnout. Otevřete pusou, nos, svou vlastní hlavu a nechte do sebe vdechnout Boží myšlenky a ty pak přetavte v činy.

Inspirace může přijít opravdu kdykoli, ale málokdy ji lze vynutit. Přichází a odchází jako vítr. Můžete sedět v klidu na lavičce, řídit auto nebo se jen tak podívat z okna a pak to přijde. Jako by všechno zaklaplo a máte jasno. Už najednou znáte další sloku písň. Víte, kudy povedete další tah štetcem nebo jak vyřešíte matematickou úlohu.

Duch svatý přináší radost.

KŘESŤANSTVÍ NENÍ NUDNÉ POSEDÁVÁNÍ PŘI NEDĚLENÍ BOHOSLUŽBĚ.

I tam může vanout, ale kolikrát ho můžete zažít mimo kostel při společném zpěvu s kytarou na setkání mládeže, při hrách s dětmi nebo při společné modlitbě u večerního táboráku. Opravdu vane, kde chce. Bláhoví jsou křesťané, kteří by ho chtěli uzavřít jen do zdí kostelů!

Duch svatý také přináší do církevního života hravost malých dětí. Neměli bychom se bát experimentovat a zkoušet nové věci. Není potřeba vše měnit za každou cenu, ale je nutné objevovat nové formy duchovního života a nespolehat se na to, že už je všechno hotové. Bůh v Duchu svatém dále pokračuje ve svém tvoření. Náš svět není hotový, je neustále potřeba ho dotvářet a proměňovat. Nechte se Bohem nadchnout. Nebojte se být sami tvořiví – pište, malujte, hrajte, programujte. Spousta věcí bez vás nevznikne, otevřete se Boží přítomnosti a uvidíte, čeho všeho budete schopní.

A k tvořivosti je potřeba také dost síly. Ono něco tvořit není jen tak. Člověk často narazí na překážky, které ho zbaví energie dál cokoli dělat. Vyhoří 🤯 a ptá se, jestli tady jeho působení má ještě smysl. Stejně na tom byli i Ježíšovi učedníci po Velikonocích. Seděli skleslí a demotivovaní za zavřenými dveřmi. A pak tam najednou zcela nečekaně vstoupil Ježíš, dýchl na ně a dal jim svého Ducha. Poslal je do světa, aby s ostatními lidmi mluvili o tom, co spolu s Ježíšem zažili. Bez Ducha svatého by dál jen seděli a zůstali u svých starých životů. Zůstali by stále u toho, co s Ježíšem zažili v minulosti. Duch jim ale dal výhled do budoucnosti a sílu působit dál. Bez něj by tu nebyli žádní křesťané ani církve.

Meditace: Vyjdi ven na nějaký kopec nebo na nějaké pusté místo, odkud máš výhled na krajinu. Pozoruj ptáky, roztáhni ruce a zkus cítit, jak Duch – Dech Boží vane i kolem tebe. Mysli na to, že Bůh je tu s tebou, že je ti blízko. Zkus se otevřít jeho přítomnosti. uvědomuj si každý výdech a nádech. Jaký úkol pro tebe Bůh má? Čím tě inspiruje?

úkol od Boha...

Bůh mě inspiruje...

A large area of dotted lines for writing, organized into two columns corresponding to the prompts above.